

fra den, som er gennemført i den gældende Valutalovgivning.

Det ærede Medlem Hr. Rode siger, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ikke er berettiget til at sige, at den Valutaordning, som gennemførtes i December, var Udtryk for, hvad vi i Venstre mente var Middelet til at bøde paa de Vanskeligheder, som vi valutamæssigt var ude for. Det ærede Medlem Hr. Rode siger, at det er ikke nok at sige, at det har været Venstres Tanke at søge en saadan Ordning gennemført, en saadan Tanke, siger det ærede Medlem, maa virkelig ogsaa finde sit Udtryk i den Lovgivning, som en Regering fremsætter. Ja men, naar Regeringen ved Lovgivningsforsøg paa dette Omraade vilde naa andet end tomme Demonstrationer, saa maatte Regeringen søge denne Lovgivning udformet paa en saadan Maade, at ikke paa Forhaand alt Haab om at finde fornøden Tilslutning her i Tinget var udelukket. Det ærede Medlem Hr. Rode ved særdeles vel, at dette var i betydelig Grad bestemmende for den tidligere Regering ved Udformningen af de Lovforslag, som fremsattes kort før Valget i 1924.

Men jeg vil minde det ærede Medlem om, at det ogsaa fra Regeringshold paa et tidligere Tidspunkt var bestemt fremhævet, at det, som det i første Række kom an paa, var, at Nationalbanken opfyldte sin Forpligtelse ifølge Oktrojen til at befæste et stabilt Pengevæsen her i Landet. Ved tredje Behandling af Finansloven i Marts 1924 udtalte jeg mig ganske bestemt for en saadan Politik overfor Nationalbanken; jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem Hr. Rode erindrer dette. Og det samme kom til Orde fra flere Regeringsmedlemmers Side gennem de sidste Maaneder, hvor Valutaudviklingen formede sig ganske særlig uheldigt. Jeg er sikker paa, at det vil være tilstrækkeligt at minde det ærede Medlem derom, for at det ærede Medlem skal komme til Erkendelse af, at det, som gennemførtes i Ordningen af December 1924, paa væsentlige og afgørende Punkter var Udtryk for netop den Opfattelse, som den tidligere Regering nærede, og hvorimod tre Partier, saaledes som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har gjort opmærksom paa, deriblandt det Parti, hvis Ordfører det ærede Medlem Hr. Rode er i denne Sag, bestemt har vendt sig.

Det ærede Medlem Hr. Rode siger, at Kreditindskrænkningspolitikken, som den tidligere Regering anbefalede, stod i en skarp Modsætning til den Valutapolitik, som Regeringen førte, og som var en ren

og skær Inflationspolitik. Nu har det ærede Medlem Hr. Rode jo som sagt ikke bekendt sig som Uven af Inflationspolitikken, i tværtimod. Det er jo ganske sikkert, at en betydelig Seddelmasse til Disposition for et Lands Erhvervsliv er paa mange Maader en Behagelighed, og hvis det ærede Medlem Hr. Rode da har Ret i, at denne Seddelmasse ikke paa nogen Maade udøver afgørende Indflydelse paa Prisforholdene i et Land, ja, saa er Inflationspolitikken til syvende og sidst af det gode, og den har da ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode saaledes indirekte taget til Orde for. Men naar det ærede Medlem i denne Forbindelse taler om den tidligere Finansministers Inflationspolitik, hvortil den Regering, som han ledede, sluttede sig, saa er det ærede Medlem fuldstændig udenfor det faktiske, udenfor det rimelige, og Forklaringen kan kun søges i den øjeblikkelige Ophidselse, som en enkelt Bevægelse af mig dér, hvor jeg sad, har bragt ham i. Thi naar det ærede Medlem i denne Forbindelse pegede paa Landmandsbanken og paa ny ligesom i et kort Genskin af tidligere Tidens Kampe her i dette høje Ting vilde skyde den tidligere Regering i Skoene dens Ansvar overfor Landmandsbanken, saa vil jeg minde det ærede Medlem om, at paa Side 316 i den Beretning, som den Bankkommission, der var nedsat til Undersøgelse af Landmandsbankens Forhold, har afgivet, siger Kommissionen følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil læse op — det er kun et Par Linier —: „Kommissionen har haft til Opgave at undersøge Aarsagerne til Landmandsbankens økonomiske Vanskeligheder. Gennem Undersøgelsen er det klarlagt, at disse først og fremmest skyldes den Kredit- og Finansieringspolitik, som Bankens Ledelse har anlagt i Aarene forud for det store Konjunkturuomslag i 1920“, og mon det ærede Medlem Hr. Rode ikke skulde erindre, hvem det var, der den Gang stod for Styret her i Landet, og hvem det var den Gang, der havde Ansvaret for Udviklingen ogsaa paa disse Omraader i vort Land?

Naar saa det ærede Medlem hævder, at der fra vor Side er ført en Inflationspolitik, hvilket formentlig vil sige, at der fra vor Side er stillet meget store Krav til Nationalbankens Seddelmasse, saa maa jeg minde det ærede Medlem om, at ingen Regering i dette Land nogen Sinde har haft et Overtræk i Nationalbanken af en Størrelse som det, den radikale Regering havde i Oktober Maaned 1919; det beløb